

Sygn. akt II K 331/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Artur Pokojski

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 04 kwietnia 2017r., 22 czerwca 2017r. na rozprawie sprawy:

M. W., syna A. i M. z domu C., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 grudnia 2014r. w G. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości gdyż zgodnie z badaniem próbki krwi (...) stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 3,43 promila, ponadto kierował w/w nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn.. akt X K 905/13 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych od dnia 15.06.2013r. do dnia 15.06.2016r. tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w akcie oskarżenia, które kwalifikuje z art. 178 a § 1 i 4 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. , na mocy art. 178 a § 4 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

III. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. W. świadczenie pieniężne w kwocie 2000 zł (dwa tysiące) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt II K 331/15

UZASADNIENIE

W dniu 23 grudnia 2014 roku J. P. jechał samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), wraz z oskarżonym M. W. z W. do G.. J. P. prowadził pojazd, M. W. był pasażerem ponieważ spożył wcześniej alkohol w znacznej ilości. W pewnym momencie, gdy mężczyźni byli już w centrum G., w okolicy ul. (...). W., samochód stanął i J. P. nie mógł odpalić silnika albowiem skończyła się benzyna. Wówczas J. P. postanowił, że pójdzie na pieszo poszukać stacji benzynowej i kupić benzynę, a M. W. zostawił samego w samochodzie.

Chwilę potem oskarżony przesiadł się na miejsce kierowcy i poprosił nieznanymi mężczyzn aby pomogli mu popchać samochód, by mógł w ten sposób ruszyć. Powyższą sytuację zaobserwowali funkcjonariusze Policji A. N. i W. K., którzy ok. godz. 8.45 udali się w okolice ul. (...) w G..

Będąc w okolicy skrzyżowania ul. (...) w G., funkcjonariusze zauważyli, że pojazd był pchany przez dwóch nieznanymi mężczyzn, a następnie został uruchomiony i zaczął samodzielnie się poruszać. Kierujący pojazdem M. W. ujechał ok. 50-100 m i został zatrzymany przez funkcjonariuszy. Policjanci wylegitymowali oskarżonego, a w trakcie rozmowy wyczuli od niego silną woń alkoholu.

Wówczas, urządzeniem AlcoTrue P, poddano oskarżonego badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik pierwszego pomiaru to 1,46 mg/l. M. W. odmówił powtórnego badania i zażądał pobrania krwi. Wówczas udano się z oskarżonym na Izbę Przyjęć ZOZ MSW w G., gdzie wykonano badanie krwi, które wykazało obecność alkoholu etylowego we krwi oskarżonego na poziomie 3,43 ‰.

Po badaniu oskarżonego doprowadzono do KP I w G. w celu wykonania dalszych czynności z jego udziałem, a pojazd oskarżonego został umieszczony na Parkingu pod Estakadą R. w G..

J. P., zaś wróciwszy po pewnym czasie ze stacji benzynowej przy Trakcie Św. W. z kanistrem benzyny, nie zastał ani samochodu ani oskarżonego, w miejscu, w którym oskarżonego pozostawił.

Dowód : zeznania świadków A. N. –k. 6-7, 50, 158-159, 197-198 W. K. – k. 50-51, 159-160, 197-198, J. P. –k. 207 v., protokół pobierania krwi –k. 11, sprawozdanie nr (...) –k. 15, dyspozycja usunięcia pojazdu – kopia –k. 123,

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, sygn. akt X K 905/13 z dnia 10 stycznia 2014 roku M. W. został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 15 czerwca 2013 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata, a także orzeczono względem niego m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, tj. do dnia 15 czerwca 2016 r.

Dowód : odpis wyroku tut. Sądu z dnia 10.01.2014 r., sygn. X K 905/13 –k. 25-26, karta karna –k. 202,

M. W. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W inkryminowanym czasie u oskarżonego nie występowały warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód : opinia sądowo - psychiatryczna –k. 115-117.

M. W. urodził się (...), z zawodu jest rzeźnikiem/masarzem, obecnie jest na rencie – 700 zł/m-sc, żonaty, ma dwoje dzieci, jest chory na cukrzycę insulinową, nadciśnienie tętnicze, dna moczanowa, psychiatrycznie leczony.

Dane osobopoznawcze –k. 85

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, wyjaśniając, że to nie on kierował pojazdem w dniu zdarzenia.

Wyjaśnienia oskarżonego –k. 18, 86, 197

Sąd zważył co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków A. N., W. K., J. P., dokumentach urzędowych oraz prywatnych – w szczególności sprawozdania z przeprowadzonych badań krwi oskarżonego na zawartość alkoholu etylowego, opinii sądowo- psychiatrycznej.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków A. N. i W. K.. Świadczy Ci są funkcjonariuszami Policji i ze sprawą zetknęli się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych.

Relacja A. N. złożona w toku postępowania przygotowawczego gdy pamięć o zaistniałych zdarzeniach była jeszcze niezatarta, były - w ocenie Sądu - przejrzysta i logiczna, a nadto treść rzeczowych zeznań została przez świadka

konsekwentnie podtrzymana na rozprawie głównej. Co więcej z zeznaniami tego świadka zbieżne były też zeznania drugiego z funkcjonariuszy – W. K.. Zeznanom ww. świadków nie można przy tym odmówić obiektywizmu, wobec czego przebieg wydarzeń przedstawiony przez świadków nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Nadto ich zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, w szczególności zaś z zeznaniami wnioskowanego przez obronę dowodu z zeznań świadka J. P..

Wobec powyższego również i zeznaniom świadka J. P. Sąd nie miał podstaw by odmówić wiarygodności. Relacja świadka była spójna, logiczna i w ocenie Sądu szczerą, świadek mimo, iż jest znajomym oskarżonego obiektywnie przedstawił przebieg sytuacji, w czasie gdy był w towarzystwie oskarżonego, bezpośrednio przed zatrzymaniem oskarżonego przez Policję.

Za w zupełności niewiarygodne Sąd uznał zaś wyjaśnienia oskarżonego M. W.. Sąd nie dał wiary wersji wydarzeń oskarżonego, który wskazywał, iż został on zatrzymany przez Policję w trakcie siedzenia w samochodzie i oczekiwania na świadka J. P., który poszedł po paliwo na stację benzynową, albowiem przeczy temu relacja funkcjonariuszy Policji, którzy zgodnie zeznali, iż oskarżony jechał za kierownicą pojazdu w czasie zatrzymania, a także fakt, iż miejsce, w którym J. P. zostawił oskarżonego w samochodzie, nie jest tożsame z miejscem zatrzymania przez Policję, co jednoznacznie przesądza, że oskarżony przemieścił się kierując pojazdem. W ocenie Sądu wyjaśnienia M. W. stanowiły jedynie wyraz przyjętej przez niego linii obrony i miały na celu uniknięcie grożącej mu odpowiedzialności karnej.

W sprawie przesłuchiwana była również żona oskarżonego – B. W., jednakże jej zeznania nie miały znaczenia dla ustaleń stanu faktycznego.

Nie budziła wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości i rzetelności opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca oskarżonego. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do fachowości lub bezstronności wykonujących ją biegłych. Zdaniem Sądu, opinia ta została starannie opracowana, zgodnie z wymogami wiedzy z danej specjalności i uwzględniały wszelkie okoliczności sprawy, nie zawierając sprzeczności. Mając na uwadze powyższe, wnioski wpływające ww. opinii Sąd przyjął za własne.

Sąd dał również wiarę wszystkim dokumentom przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej.

Oparcie się na przytoczonych wyżej dowodach, doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego przywołanego w części wstępnej uzasadnienia. Wynika z niego, że oskarżony M. W., poprzez swoje zachowania w dniu 23 grudnia 2014 roku dopuścił się czynu zabronionego z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

Przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. dopuszcza się osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Surowszej karze (karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5) podlega natomiast sprawca czynu określonego w § 1 jeżeli był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo (art. 178a § 4 kk).

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że to M. W. kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. na ul. (...) w G. (droga publiczna).

Stan nietrzeźwości w rozumieniu prawa karnego (art. 115 § 16 k.k.) zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Tymczasem, jak wyżej ustalono, zawartość alkoholu we krwi oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu wynosiła 3,43 ‰. Nie ulega zatem wątpliwości, że stan, w jakim znajdował się oskarżony kierując swym samochodem, spełnia podaną wyżej definicję.

W niniejszym postępowaniu zostało również ponad wszelką wątpliwość wykazane, że M. W. dopuścił się omawianego czynu po prawomocnym skazaniu go za czyn z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 10 stycznia 2014 roku w sprawie X K 905/13. Ww. wyrokiem M. W. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata, a także orzeczono względem niego m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, tj. do dnia 15 czerwca 2016 r. Ustalono przy tym, że w stosunku do skazanego nie doszło do zatarcia skazania w tej sprawie.

W tym miejscu wskazać jednak należy, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości w okresie prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyczerpuje wyłącznie znamiona z art. 178a § 4 kk. Pomiedzy przepisem art. 244 kk a art. 178a § 4 kk nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 kk. Opis czynu zabronionego zawarty w art. 244 kk w pełni zawiera się w znamionach czynu zabronionego określonych w art. 178a § 4 kk.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. M. W. jest i w trakcie popełnienia czynu był, osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości a nadto wbrew orzeczonemu względem niego zakazowi to przestępstwo pospolite, którego karalność jest w społeczeństwie powszechnie znana. M. W. jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Stopień szkodliwości społecznej czynu M. W. należy określić jako znaczny. Zawartość alkoholu we krwi oskarżonego w trakcie prowadzenia pojazdu kilkakrotnie przekroczyła ustawowy próg decydujący o zakwalifikowaniu jego zachowania jako przestępstwo. Stan w jakim się znajdował zapewne w wydatny sposób upośledził jego zdolności psychomotoryczne i zdolność postrzegania, co z pewnością uniemożliwiłoby mu skuteczną reakcję w przypadku zaistnienia niebezpiecznej sytuacji na drodze.

Podsumowując jako okoliczności obciążające wobec oskarżonego Sąd przyjął znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego i jego wcześniejszą karalność. Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących za wyjątkiem tego, że oskarżony pokonał nieznaczny odcinek drogi do momentu zatrzymania przez funkcjonariuszy policji.

Mając powyższe na uwadze w punkcie I sentencji wyroku, za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że jedynie orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności pozwoli na osiągnięcie celów kary w stosunku do oskarżonego M. W.. Należy bowiem, po raz kolejny, podkreślić, iż był on w przeszłości karany, a czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania dopuścił po wydaniu przeciwko niemu wyroku w sprawie o przestępstwo podobne. Pomimo tego, że oskarżony otrzymał w przeszłości swoistą szansę w postaci warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, to nie zmienił on swojej postawy i ponownie, w rażący sposób, naruszył obowiązujący porządek prawny. Kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu w zawieszeniu nie spełniła swoich celów względem oskarżonego. Przeciwno stosowaniu warunkowego zawieszenia przemawia w badanym przypadku także baczenie na społeczne oddziaływanie kary.

W punkcie II wyroku mając na względzie funkcję prewencyjną środków karnych, nałożono na oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

Zgodnie z art. 49 § 2 kk, w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu oskarżonego, w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a kk, 179 kk lub art. 180 kk, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do wysokości określonej w § 1, tj. 60 000 zł. Należy więc zauważyć, że ww. brzmieniu przepisu, ustawodawca nie wskazał dolnej, a jedynie górną granicę, ww. świadczenia pieniężnego. Z dniem 1 lipca 2015 r. regulację powyższą przeniesiono do art. 43a kk, przy czym zgodnie z brzmieniem tego przepisu obecnie, ustanowiono już dolną granicę ww. świadczenia pieniężnego, która w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk, wynosi co najmniej 10 000 złotych.

Mając zatem na uwadze fakt, iż regulacja powyższa była względniejsza dla oskarżonego w brzmieniu z daty popełnienia czynu niż daty wyrokowania, to przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, na mocy art. 49 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego M. W. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 2000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wskazać należy, iż środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na określony cel nie pełni funkcji odszkodowawczej czy restytucyjnej, lecz ma na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę, a także wzgląd na prewencję ogólną. Zważywszy na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, orzeczona tytułem świadczenia pieniężnego kwota 2000 zł stanowi wypełnienie funkcji wychowawczej i represyjnej tegoż środka karnego. Kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa.

Nadto mając na uwadze sytuację finansową oskarżonego, a także surowości wymiaru zasądzonego świadczenia pieniężnego, Sąd uznał, że poniesienie przez oskarżonego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe, wobec czego w punkcie IV wyroku zwolnił oskarżonego z tego obowiązku.